

den højtærede Minister i det oprindelige Kolonialraadene forelagte Forslag foreslaaet Lønninger, der vare en Del større, nemlig for Chefens Vedkommende 9,000 Frcs. samt et Honorar til Adjutanten, hvilket nu er faldet bort. For Oversergerter var der foreslaaet 3,750 Frcs. i Stedet for, at der nu kun er Tale om 3,250 Frcs. Det er vanskeligt for os herhjemme at dømme om, hvad Lønningerne ville sige derovre. Man er tilbøjelig til at overvurdere dem. Jeg skal gerne indrømme, at den Tid, jeg var derovre, ikke var lang nok til, at jeg fuldt ud kan vide Besked dermed. Men man har et godt Sammenligningspunkt i Lønningerne for de civile Embedsmænd. Retsbetjentene, der dog ikke, som Chefen for Detachmentet, skulle have 12 Aars forudgaaende Tjeneste efter kongelig Udnævnelse, faa fra 11—13,000 Frcs., Toldforvalteren 9,500 Frcs. I Forhold dertil skulde man synes, at der for Chefen, af hvem der, som sagt, kræves 12 Aars forudgaaende Tjeneste, maatte sættes en noget højere Løn end 8,000 Frcs. Der rejser sig ogsaa et særligt Spørgsmaal derved, at man ansætter Stabssergenter i Stedet for nogle af Officererne. Naar man tror at kunne spare noget væsentlig herved, vil det, tror jeg, vise sig at være en Fejltagelse. Skal man virkelig have saadanne Stabssergenter, som man maa have, saa vil det blive meget vanskeligt at faa dem herhjemme. Naar Folk herhjemme ere bleve Stabssergenter, ere de i Regelen ældre, og særdeles mange af dem have skolepligtige Børn, saa de bedste ville maaske aldeles ikke være tilbøjelige til at modtage Ansættelse. Men hvis de gøre det, og man saa ikke ligefrem vil narre dem, saa de blive daarligere stillede, end de selv tro, vil det være nødvendigt at lønne dem som Premierløjtnanter. Thi man vil derovre i social Henseende kræve akkurat det samme af dem som af Løjtnanterne, og den Omgang, de maa søge, maa i det væsentlige ogsaa blive den samme som den, Premierløjtnanterne søge. Der er endnu en lille Bemærkning, jeg ønsker at gøre om Underofficerernes Stilling. Herhjemme holde de sig jo selv med Uniform mod en tilsvarende Godtgørelse, og det vil derfor vistnok være det rigtigste ogsaa at indføre det derovre.

Der er en Ændring, som er bleven indført af det høje Folketing, som jeg gerne vil tillade mig at udtale min varmeste Paaskønnelse af. Det er nemlig den, at genhervrede kunne lønnes med en

fast Løn paa 2,000 Frcs. aarligt. Jeg tror, at denne Bestemmelse bør man sætte megen Pris paa. — I § 8 tales der om Rettergangsbestemmelser, Forhør og Krigsret. I den Henseende vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at der ogsaa paa dette Omraade vil indtræde ganske betydelige Vanskeligheder ved at nedsætte Officersbestanden, som det har været foreslaaet i Folketinget, idet man da ikke vil være i Stand til at besætte en Krigsret efter Lovens Forskrifter og mange Gange maaske neppe nok et Forhør. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

De ærede Talere, der have haft Ordet som Ordførere for de forskellige Grupper her i Tinget, have sluttet sig til Forslagene. Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) og det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) gave dem jo en temmelig ubetinget Tilslutning, for hvilken jeg er dem meget taknemmelig. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) var ogsaa i det hele og store tilfreds med dem. Han udtalte ganske vist, at han hellere havde set, at den vestindiske Kommissions Betænkning var bleven lagt til Grund for disse Forslag. Men jeg kan nu ikke indse, at det kunde lade sig gøre, thi af alt uheldigt vilde det være det uheldigste at paaoktrojere Befolkningen derovre en Forfatning, som den ikke godkendte. At paaoktrojere en Forfatning er altid noget farligt noget. Maaske vil man mene, at under de smaa Forhold derovre spiller det ikke saa stor en Rolle, men netop under disse smaa Forhold, hvor Elementerne ere saa forskellige og Vanskelighederne i Forvejen saa store, vil det — tror jeg — være særlig betænkeligt. Naar man ikke kunde vinde Kolonialraadenes Tilslutning til Kommissionens Forfatningsforslag, forekommer det mig, at det allerede af den Grund maatte bortfalde. Hvad den vestindiske Kommissions øvrige Forslag angaar, kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem er glad ved dem, naar han kan sige om disse Forslag, som jeg her forelægger, at de egentlig smage af lidet eller intet og ikke bringe Befolkningen noget Gode. De have i hvert Fald det Fortrin fremfor Kommissionens Forslag til en Ordning af Øernes økonomiske Forhold, at de ikke lægge nær saa stor en Byrde paa Befolkningen. Det ærede Medlem vil erindre, at medens jeg her foreslaar, at den danske Stat skal overtage